

„Tu, vânt al furtunii, care împlinești Cuvântul Său!” – Autor necunoscut
(Psalmul 148)

Un creștin englez, reverendul doctor Leifchild, povestește din viața sa următoarea întâmplare:

După o ședere în Dublin, unde propovăduisem Cuvântul lui Dumnezeu în mai multe duminici, m-am întors acasă, la Kensington, în apropiere de Londra. Pentru călătoria înapoi, spre Londra, am hotărât să nu folosesc legătura navală obișnuită: Dublin-Holyhead, ci o alta, din sudul Irlandei spre portul englezesc, Milford.

Când am ajuns în Waterford, de unde corabia noastră, un velier de marfă, trebuia să pornească în larg încă în seara aceea, marea se agita și furtuna vuia. Căpitanul, care nu presimțea nimic bun pentru noaptea aceea, a explicat că înainte de dimineața următoare călătoria nu putea să înceapă. Precauția era îndreptățită. S-a iscat o furtună îngrozitoare, care n-a încetat toată noaptea. Fulgerele luminau strident, urmate de trăsnete bubuitoare și a început o ploaie torențială, care trecea prin culoarele lungi și pustii ale casei marinarilor, dintr-un han marinăresc mare, dar șubred, în care mă cazasem nevoit, deoarece în rest nu era de găsit un adăpost.

În noaptea aceasta nu te puteai gândi la odihnă. Urletul furtunii și interminabila ploaie care biciuia ferestrele nu lăsausomnul să apară și dacă vuietul elementelor cedau vreo clipă, atunci urletul și răcnetul marinarilor acționa cu atât mai neplăcut.

Spre dimineață, furtuna a scăzut, dar nu s-a potolit complet. Însă căpitanul credea că putea să îndrăznească să călătorească. Cu toată graba au fost imbarcate ultimele colete, pasagerii au urcat la bord și curând a răsunat semnalul de plecare.

Dar încă nu eram de mult timp pe mare, când a trebuit să recunoaștem că primejdia nu trecuse în niciun caz. Furtuna a izbucnit cu o forță înnoită și creștea din minut în minut. Curând, suprafața răscolită a mării semăna cu un câmp acoperit cu zăpadă. Corabia era mănătită încolo și încioace ca o coajă de nucă; nimeni nu putea să rămână în picioare fără să se țină de vreun obiect solid. Pasagerii erau stăpâniți de o mare teamă și chiar și echipajul – care consta din irlandezi și galezi, care își cunoșteau slujba mai bine decât înțelegea unul limba celuilalt – nu părea doar puțin neliniștit.

Unii dintre pasageri i se adresau căpitanului cu întrebări temătoare. Dar el putea să spună numai puțin. În ceasul acesta doar avea lucruri mai importante de făcut, decât să răspundă la multe întrebări ale unor spirite înfricoșate, care încă nu avuseseră parte de o asemenea călătorie pe mare. Cu toate acestea, privirile tuturor se fixau cu încordare pe fața lui. În aparențele sau însuflețirile care se arătau pe aceasta, se putea citi speranță sau teamă crescândă, după împrejurări. Noi simțeam ce știa. Un cuvânt bun sau o lumină mai vie pe fața lui puteau să încurajeze; o umbră întunecată pe ea putea să ne ia tot curajul. Ciudat este că oamenii, într-o situație în care puterea și înțelepciunea omenească sunt la capăt, privesc în felul acesta la trăsăturile unui om! Ziua se apropia de sfârșit – toată ziua abia dacă se luminase cu adevărat -, și nu ne apropiaserăm de portul nostru. Dimpotrivă, trebuia să fim încă foarte departe de el. Furtuna, căreia îi fuseserăm lăsați pradă neajutorăți, ne mănase încolo, dar unde, nu știam.

Spre seară fusese observat un obiect, care semăna cu o epavă care sclipea. Când ne-am apropiat, am recunoscut o barcă mică fără catarg, care, mănătită de vânt ca o jucărie, se legăna pe valuri. După ce vâlsiserăm suficient de aproape, am descoperit două ființe omenești care se legaseră de trunchiul catargului. Fețele lor palide ca ceara mărturiseau că erau epuizați de moarte.

Proprietarul corabiei noastre, un creștin credincios, mi-a susținut rugămintea în fața căpitanului, să-i salveze pe acei nefericiți, dacă era posibil. Dar împotriva acestui lucru au protestat foarte vehement unii dintre tovarășii de călătorie, iar obiecția lor a devenit o revoltă deschisă, pe când căpitanul, dând curs cererii, lua măsuri să încerce acțiunea de salvare. El însuși a urcat în barcă, împreună cu doi dintre cei mai capabili marinari ai săi. Pentru noi, care rămâneam în corabie, fapta de dragoste a căpitanului însemna, firește, mare pericol de moarte. Bărbații care erau acum în barca de salvare, reprezentau, omeneste vorbind, siguranța noastră. Scufundarea lor trebuia, dacă nu se petrecea nicio minune, s-o aibă drept consecință pe a noastră. În realitate, ei își riscau, în timp ce căutau să-i ajute pe alții, propria lor viață și chiar a noastră, a tuturor.

Toți ochii urmăreau cu încordare febrilă mica barcă care-și croia drum prin valurile care se spărgeau de ea. Ba era mult săltată, ba era trasă brusc în unul dintre golurile adânci de valuri. În cele din urmă, porțiunea scurtă a fost biruită și ținta, atinsă. Dar cu aceasta, treaba încă nu era făcută. Mai urma ce era mai greu. Deoarece nu era posibil să-i dezlege de catarg pe cei doi naufragiați, toată epava trebuia să fie adusă lângă corabia noastră. Părea aproape imposibil și totuși a reușit. Un odgon aruncat de noi curajoșilor salvatori, i-a ajutat să biruiască mai ușor ultima parte de drum. Apoi, mâini puternice au dat ajutor ca să fie dezlegați cei legați și să fie trași în corabie împreună cu echipajul de salvare.

Deși, ca urmare a acțiunii reușite de salvare, nici atmosfera generală nu mai era așa de disperată ca înainte – spaimile unei nopți într-o situație neajutorată pe marea largă încă ne mai stăteau în față. Acum s-a întunecat de tot repede. Încă o vreme s-au putut deosebi crestele valurilor încununate de spumă. Dar curând au dispărut și ele din câmpul vizual și o beznă adâncă ne-a înconjurat. Nici deasupra noastră, nici dedesubtul nostru nu s-a mai putut observa nimic luminos. Nicio stea nu strălucea. Totul era noapte adâncă, de nepătruns.

Dar ea a trecut fără niciun incident deosebit. Dimineața, care se ivea, mai arăta încă aceeași imagine tristă a unei mări neliniștite, agitate. Dar după scurgerea câtorva ore a răsunat strigătul:

„Milford la orizont!”

La orizont se arăta o fâșie îngustă și întunecată de coastă.

Oricât de înviorător acționase strigătul, marea bucurie a făcut loc în curând unei dezamăgiri amare. Vânturile nefavorabile nu ne-au lăsat să intrăm în port. Ele mânau corabia repede de acolo, cu aceeași intensitate, spre o plajă stâncoasă, unde nu era posibilă acostarea. Vârfuri de stânci se iveau ici și colo din apă, spălate de valuri care se spărgeau zgomotos. Dacă corabia ar fi fost aruncată pe unul dintre aceste recifuri, eram pierduți. Dar și fără aceasta, soarta noastră părea să fie pecetluită, căci, pe lângă toată nenorocirea, cârma s-a defectat brusc, iar cârmaciul a pierdut orice control asupra corabiei. Acum nu mai putea să ajute decât ancora și să oprească plutitul nostru primejdios. Ea a fost aruncată, dar – oare totul conspirase împotriva noastră? – ea n-a atins fundul. Cârmaciul părea că-și pierde orice luciditate. Văzând înaintea ochilor inevitabila noastră scufundare, el și-a părăsit postul, gonea pe punte, frângându-și mâinile, și striga:

„O, Dumnezeu, toți suntem pierduți! Îndură-Te de noi!”

Cu toate că și eu simțeam ceva din tremurul care i-a cuprins pe toți la aceste cuvinte, Dumnezeu mi-a pus în inimă, în această clipă de extremă urgență, să-i invit pe tovarășii de călătorie, pe căpitan și echipajul la o rugăciune comună către Cel de care ascultă vânturile și marea și singurul care poate să ne salveze din această situație îngrozitoare. Majoritatea a urmat cererea mea. În timp ce încă strigam către Dumnezeu, câțiva bărbați au aruncat o a doua ancoră, care,

ca răspuns la rugăciunea noastră, a prins imediat fundul și a înțepenit. Despre acest fapt fericit am fost toți informați printr-o zdruncinătură sesizabilă a corabiei.

Căpitanul nostru s-a priceput să profite abil de circumstanța favorabilă. Corabia a început să se învârtască în cerc, a alunecat pe lângă stâncile primejdioase și a ajuns în curând în largul mării.

Fața cârmaciului se luminase. El s-a întors la locul său și, apucând din nou cârma, care își făcea acum din nou treaba fără multă vorbă, a strigat – pe ce ton, cu totul altul decât mai înainte! -:

„Slavă lui Dumnezeu! Suntem salvați!”

„Slavă lui Dumnezeu!” a răsunat ca un ecou din multe guri și: „O, Dumnezeule, Îți mulțumesc!” mi-a venit și mie din adâncul inimii.

Încă în aceeași seară am ancorat în Milford. Era într-o sâmbătă. La locul de debarcare erau mulți oameni. Corabia a fost așteptată, dar se așteptaseră la scufundarea noastră. Acum, oamenii se înghesuiau ca să ne felicite cordial pentru minunata noastră salvare și să ne arate amabilitate.

Când m-am ridicat din pat în dimineața următoare, mă găseam într-o stare ciudată. Trupul și mintea îmi erau ca paralizate. Mersul meu era nesigur și clătinat, așa, ca și când m-aș mai fi aflat pe puntea corabiei aruncate încolo și înapoi de furtună. Voiam să merg la biserică, dar înaintam numai foarte încet. Preotul care trebuia să predice în dimineața aceea m-a întâlnit pe drum. Când mi-a observat starea, el mi-a cerut voie, cu un salut politicos, să mă însoțească și să-mi indice în biserică un loc bun. Eram recunoscător pentru amândouă. Dar eu, cu toate că m-am luptat cu mine, n-am putut să rezist mult în biserică. După un timp scurt a trebuit deja să ies. Afară, în aerul proaspăt, mi-a fost ceva mai bine. În timp ce mergeam așa, la reflectarea asupra evenimentelor din ultimele zile, a trebuit să mă preocup cu întrebarea: Oare ce a intenționat Dumnezeu cu furtuna îngrozitoare și dacă se va mai ivi o binecuvântare deosebită din aceste evenimente. Intenția mea fusese să fiu acasă în duminica aceasta și să slujesc comunității mele. Am fost împiedicat de la aceasta. Oare de ce?, mă întrebam mereu, în timp ce străbăteam pe jos, fără țintă, micul oraș-port, salutat prietenos de câte unul, care mă recunoștea ca fiind unul dintre cei salvați.

Deodată au venit doi bărbați direct spre mine. Salutând prietenos, s-au informat dacă presupunerea lor, că vorbesc cu domnul reverend doctor Leifchild, era corectă. Mărturiseau cinstit că aflaseră numele meu la han, prin adresa de pe bagaje. Veneau ca trimiși ai predicatorului unei adunări libere, ca să mă roage să țin adunarea de seară în locul său, deoarece el se îmbolnăvisese subit. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să satisfac această rugămintă, mă simțeam incapabil să o fac. La rugămintea celor doi bărbați i-am însoțit la locuința bolnavului, ca să-i spun personal cât de puțin bine îmi merge. Dar el n-a vrut să admită, ci a insistat așa de serios pe lângă mine, încât am cedat în cele din urmă, chiar dacă de-a dreptul ezitând.

Foarte repede s-a răspândit vorba în orașel, că un predicator salvat din mare va vorbi seara în capela din strada ... Așa se face că deja înainte de începere, încăperea era ticsită. Veniseră mulți, care altfel erau rar sau niciodată văzuți în vreo biserică. Era minunat cum mă însuflețea priveliștea marii adunări. Pe când urcam la amvon m-am simțit lăuntric așa de întărit, încât am uitat complet oboseala trupească, la fel și oboseala mentală. Să primesc poate aici răspunsul la întrebarea mea? Să mă fi trimis Dumnezeu aici ca să vorbesc din experiențele mele recente inimii acestor oameni mulți, adunați acolo? Poate că erau printre ei unii pe care Domnul voia în această zi să-i câștige pentru Sine?

Când m-am ridicat ca să vorbesc, am observat spre surprinderea mea, imediat în apropierea amvonului pe căpitan și pe mulți dintre tovarășii de călătorie și din echipajul corabiei. Privirea mea aluneca peste fețele ridicate spre mine ale bărbaților care fuseseră însoțitorii mei în greaua

primejdie pe mare și la această prilej m-a cuprins o emoție care aproape m-a copleșit. De curând, în ceasul primejdiei, privisem în sus, spre căpitan; acum, în ceasul eliberării, privea el în sus la mine. La câteva bănci în spatele său ședeau cei doi bărbați, pe care îi scosese înconștienți și aproape de moarte, din valuri. Cât de puțin se vor fi așteptat să mai vadă vreodată o față omenească, pe când, legați de catarg, au luptat ore în șir cu valurile înspăimântătoare! Acum ședeau acolo, în mijlocul prietenilor pe care îi unise aceeași primejdie, și priveau în sus, spre mine, atenți și plini de așteptare. Nu-i cunoșteam mai îndeaproape. Dar, în orice caz, inimile lor erau în ceasul acesta dispuse spre lauda Celui de al Cărui ajutor avuseseră parte așa de vizibil.

Emoția lăuntrică m-a împiedicat o vreme să vorbesc. Și oamenii din băncile din fața mea păreau emoționați. Era o atmosferă serioasă, solemnă peste toată adunarea.

Am vorbit apoi despre recunoștința care umplea inimile noastre ale tuturor, în privința salvării de care am avut parte. În minte am mai trăit o dată scenele ultimelor zile: cum noi, permanent cu mormântul ud în fața ochilor, așteptaserăm ceas de ceas între teamă și speranță, cum bucuria noastră, în fața portului devenit vizibil, se preschimbase în dezamăgire bruscă atunci când ne-am dat seama că fuseserăm aruncați într-o zonă stâncoasă, cum, în sfârșit, și ultimele noastre mijloace cedaseră, cârma și ancora, iar noi nu mai știam decât să bâlbâim un singur Nume - Dumnezeu! Și cum noi, în sfârșit, dându-ne seama că numai Dumnezeu poate să ne salveze, ne căutaserăm adăpostul în El pe puntea spălată de valuri și apoi aflaserăm imediat că n-o făcuserăm zadarnic. Ajutorul și salvarea Sa fuseseră imediat acolo. Am arătat că Dumnezeu ni S-a revelat pe mare atât în putere nemărginită, cât și în mare îndurare și în încheiere am arătat ce intenții are Cel Preaînalt cu toate acțiunile Sale, cu privire la fiii oamenilor. Este totuși eterna Sa îndurare cea care Îl determină să vorbească așa de limpede cu oamenii. El vrea să-i trezească dintr-un somn primejdios. Căci există o primejdie mult, mult mai rea decât o furtună pe mare. Acesta este eterna deznădejde a păcătoșilor pierduți, cărora nu le-a păsat de avertismentele lui Dumnezeu și au murit în această nepăsare.

După aceea am vorbit despre Omul de la Golgota, care S-a jertfit de bunăvoie lui Dumnezeu, ca ispășire pentru păcatele noastre, El, Fiul lui Dumnezeu, care avea puterea să poruncească vânturilor și valurilor pe Marea Galileii și s-a făcut o liniște mare. Am încheiat cu o cerere urgentă adresată tuturor ascultătorilor mei, în mod deosebit celor care experimentaseră așa de vizibil împreună cu mine, intervenția îndurătoare a lui Dumnezeu. I-am rugat insistent să fugă neîntârziat la acest loc de scăpare, Isus Hristos, ca să caute în El salvare și mântuire pentru timp și eternitate.

Cam acesta era conținutul predicii mele și nu puteam să adaug decât că tot timpul cât am vorbit m-am simțit purtat de o putere minunată.

Înainte ca a doua zi să pornesc mai departe în călătorie, au venit mai mulți oameni din localitate, care în seara dinainte fuseseră în capelă, ca să-și ia rămas-bun de la mine cu mulțumire. Cordiala strângere de mâini cu care mi-au spus rămas-bun mi-a dat speranță că slujirea mea în acest oraș complet străin mie, în care fusesem dus în împrejurări așa de ciudate, nu fusese zadarnică. Ziua Domnului va arăta ce a obținut Dumnezeu oricărui har, „bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit” [Efeseni 2.4,5], și cu această cărmuire ciudată a Sa.

N-am mai ajuns niciodată la Milford. Dar câțiva ani după cele trăite acolo m-a vizitat reverendul pentru care propovăduisem în sera aceea de neuitat pentru mine, vestea despre dragostea lui Dumnezeu în Hristos. El mi-a povestit că impresia serioasă pe care o făcuseră atunci cele spuse, încă nu este ștersă. Mulți dintre cei care veniseră la capelă pentru prima dată în seara aceea au fost vizitatori regulați începând de atunci și până în ceasul acela. Și faptul că Dumnezeu a făcut o lucrare în seara aceea a devenit limpede mai ales pentru doi bărbați, care – mai înainte erau

„Tu, vânt al furtunii, care împlinești Cuvântul Său!” (Psalmul 148) – Autor necunoscut
Samenkörner (Neue Folge 30) 1936

cunoscuți ca tăgăduitori ai lui Dumnezeu – se schimbaseră complet, că acum laudau dragostea lui Dumnezeu și propovăduiau altora cu zel mântuirea în Hristos, de care avuseseră ei înșiși parte.

Titlul original: „Du Sturmwind, der du ausrichtest Sein Wort!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 309-320.